

DUASIZ YAĞMUR

Zamana sarkan uçurumlardı büyüttüğümüz
 Çamurdan heykelleri yarım bıraktığımızdan beri
 Ne zaman ki yıkadık ellerimizi
 Bir ince tül örttü kaderi
 Ve hiçbir hatıraya denk gelmedi varlığımız

Sen şimdi bir dut dalı gibi bükersin boynunu
 Salınarak geçer yanından yaz
 Yüzündeki aydınlığa değmeden kirazın rengi
 Bir duvarda leke bırakır yağmur
 Yağmurun lekesi yıkanmaz

Bütün güzellik gitmeyi bilmeyen bir ceylanın gözlerindeydi
 Bir veremli akşamüstü...

Sancıyan yanlarımıza bastığımız buzun yanığı bunlar
 Estikçe şark yeli tarihin gözyaşından
 Kabuğun altında derinden sızlayacak
 Seni sana bırakışım benimle mi kalacak

Gelin bohçasında solgun bir kanaviçe...
 Türküler soğrulur yaradan yüreğe.
 Buz bakışlı bir çocuk büyür
 Elllerinde duasız gelen yağmurlar
 Yazın benzi solunca sonbahar

Kim bilir parmağındaki taş,
 Özü değildir yakutun.
 Belki de Yakup'un yüreğine bastığı...

Yakılmış bir ormanın kuytusuna olmaya,
 Yağmurlarımı aldım da geldim.
 Suskunluğumu dikilmemiş ağaçlara bağışla...

Zeynep Aydın